

บทที่ 10 ผู้สนับสนุน

ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 86 บัญญัติว่า “ผู้ใดกระทำความผิดใด ๆ อันเป็นการช่วยเหลือหรือให้ความสะดวกในการที่ผู้อื่นกระทำความผิด ก่อนหรือขณะกระทำความผิด แม้ผู้กระทำความผิดจะมิได้รู้ถึงการช่วยเหลือหรือให้ความสะดวกนั้นก็ตาม ผู้นั้นเป็นผู้สนับสนุนการกระทำความผิดต้องระวางโทษสองในสามส่วนของโทษที่กำหนดไว้สำหรับความผิดที่สนับสนุนนั้น”

จากบทบัญญัติมาตรา 86 แสดงว่าบุคคลที่จะมีความผิดฐานเป็นผู้สนับสนุนจะต้องประกอบด้วยองค์ประกอบดังต่อไปนี้

1. กระทำด้วยประการใด ๆ อันเป็นการช่วยเหลือหรือให้ความสะดวกในการที่ผู้อื่นกระทำความผิด
2. การช่วยเหลือหรือให้ความสะดวกในการที่ผู้อื่นกระทำความผิดนั้นต้องกระทำก่อนหรือขณะกระทำความผิด
3. ผู้กระทำความผิดจะรู้หรือมิได้รู้ถึงการช่วยเหลือหรือให้ความสะดวกนั้นหรือไม่ก็ตาม
4. ผู้สนับสนุนต้องมีเจตนาที่จะช่วยเหลือหรือให้ความสะดวกในการกระทำก่อนหรือขณะกระทำความผิด

องค์ประกอบข้อ 1 กระทำด้วยประการใด ๆ อันเป็นการช่วยเหลือหรือให้ความสะดวกในการที่ผู้อื่นกระทำความผิด กล่าวคือ การช่วยเหลือหรือให้ความสะดวกในการที่ผู้อื่นกระทำความผิดนั้น ผู้ที่ช่วยเหลือจะกระทำด้วยประการใด ๆ ก็ได้ ข้อสำคัญอยู่ที่ว่าการกระทำนั้นต้องเป็นการช่วยเหลือหรือให้ความสะดวกในการที่ผู้อื่นกระทำความผิด แต่ผู้ที่ได้กระทำความผิดนั้นจะรู้ถึงการช่วยเหลือหรือให้ความสะดวกหรือไม่ไม่ใช่ข้อสำคัญ

การช่วยเหลือหรือให้ความสะดวกนี้จะกระทำด้วยประการใด ๆ ก็ได้ กฎหมายมิได้จำกัดไว้ เช่น อาจกระทำโดยชี้ช่องทางที่จะเข้าไปลักทรัพย์เปิดประตูหน้าต่างไว้ให้ หรือให้ยืมอาวุธปืน หรือเครื่องมืออย่างอื่นเพื่อใช้ในการกระทำความผิด ถ้าการร่วมมือในการกระทำความผิดถึงขั้นลงมือกระทำความผิดนั้น ๆ แล้ว บุคคลนั้นย่อมเป็นตัวการตามมาตรา 83 มิใช่เป็นผู้สนับสนุนแต่กรณีที่เห็นการกระทำนั้นแล้วนิ่งเสีย หรือไม่ขัดขวาง หรือเพียงห้ามมิให้ผู้อื่นเข้าช่วยเหลือการกระทำความผิดนั้น เพราะชอบดูเพียงเท่านี้ไม่ถือว่าเป็นการสนับสนุนโดยการช่วยเหลือหรือให้ความสะดวกเพราะไม่มีการกระทำใด ๆ แสดงออกมาให้เห็นเป็นการช่วยเหลือหรือให้ความสะดวกแต่อย่างใด เช่น คำพิพากษาฎีกาที่ 766/2476 ตัดสินว่า ผู้ใดรู้ว่าจะมีการกระทำความผิดเกิดขึ้นแล้วเพิกเฉยเสียไม่ขัดขวาง หรือไม่

ช่วยเหลือเมื่อผู้เสียหายร้องขอไม่เป็นผู้สนับสนุน แม้แต่แนะนำผู้อื่นมิให้ขัดขวางการที่จะมีผู้กระทำ ความผิด ก็ไม่เป็นผู้สนับสนุนเช่นกัน หรือคำพิพากษาฎีกาที่ 1599/2494 ตัดสินว่าเพียงแต่ละเว้น ไม่ขัดขวางหรือยอมให้กระทำไม่ขัดขวาง เมื่อไม่มีหน้าที่ขัดขวางไม่ถือว่าเป็นการกระทำโดยดเว้น ตามมาตรา 59 ไม่เป็นการร่วมมือหรือสนับสนุนการกระทำความผิด

องค์ประกอบข้อ 2 การช่วยเหลือหรือให้ความสะดวกในการที่ผู้อื่นกระทำความผิดนั้นต้องกระทำก่อนหรือขณะกระทำผิด กล่าวคือ การช่วยเหลือหรือให้ความสะดวกนั้นจะต้องกระทำก่อนที่ผู้กระทำจะไดลงมือกระทำความผิดหรือในขณะที่ผู้กระทำได้กระทำความผิด ถ้าการช่วยเหลือหรือให้ความสะดวกภายหลังที่การกระทำความผิดสำเร็จแล้ว ผู้ช่วยเหลือหรือให้ความสะดวกนั้น ย่อมไม่ใช่ผู้สนับสนุนตามมาตรา 86 แต่อาจมีความผิดฐานอื่นได้ แต่ถ้าไม่มีการกระทำความผิด เกิดขึ้นตามที่สนับสนุนจนถึงขั้นที่กฎหมายบัญญัติเป็นความผิดแล้วก็ย่อมไม่มีความผิดฐานเป็นผู้สนับสนุน

องค์ประกอบข้อ 3 ผู้กระทำความผิดจะได้อำนาจหรือมิได้อำนาจการช่วยเหลือหรือให้ความสะดวกนั้นหรือไม่ ไม่เป็นข้อสำคัญ กล่าวคือ ความสำคัญของการเป็นผู้สนับสนุนอยู่ที่การช่วยเหลือหรือให้ความสะดวกก่อนหรือในขณะที่กระทำความผิดผู้สนับสนุนอาจไม่รู้จักรับกับผู้กระทำความผิดเลยหรือผู้กระทำความผิดก็อาจไม่รู้จักรับผู้สนับสนุนก็ได้ ฉะนั้นผู้กระทำความผิดอาจจะรู้หรือไม่รู้ก็ได้ว่ามีผู้ช่วยเหลือหรือให้ความสะดวกในการกระทำความผิด เช่น คนรับใช้ในบ้านเปิดหน้าต่างทิ้งไว้เพราะ โจรธนายจ้างที่ดุด่าทุกวัน เพื่อว่าคนร้ายจะได้เข้ามาลักทรัพย์ในบ้านนายจ้าง คนร้ายคิดว่าบ้านนี้ลืม ปิดหน้าต่างจึงเข้าไปลักทรัพย์ทางหน้าต่างที่คนรับใช้เปิดไว้นี้โดยคนร้ายไม่รู้เลยว่าคนรับใช้ในบ้านนั้น เป็นผู้เปิดหน้าต่างไว้เพื่อให้ความสะดวกในการที่เขาจะเข้าไปลักทรัพย์ ฉะนั้นเมื่อคนร้ายได้รับความสะดวกในการเข้าไปลักทรัพย์ในบ้านนี้ คนรับใช้จึงมีความผิดฐานเป็นผู้สนับสนุนในการที่คนร้ายลักทรัพย์

องค์ประกอบข้อ 4 ผู้สนับสนุนต้องมีเจตนาที่จะช่วยเหลือหรือให้ความสะดวกในการกระทำก่อนหรือขณะกระทำผิด กล่าวคือ ผู้ช่วยเหลือหรือให้ความสะดวกถ้ามิได้มีเจตนาที่จะช่วยเหลือหรือให้ความสะดวกถ้ามิได้มีเจตนาที่จะช่วยเหลือหรือให้ความสะดวกแล้วย่อมมิใช่ผู้สนับสนุน เจตนาที่ย่อมมีความหมายเช่นเดียวกับเจตนาตามมาตรา 59 วรรคสอง คือได้กระทำโดยรู้สำนึกในการที่กระทำ และในขณะที่เดียวกันผู้กระทำประสงค์ต่อผลหรือยอมเล็งเห็นผลในการที่กระทำนั้น ซึ่งจำกัดเพียงประสงค์ต่อผลหรือยอมเล็งเห็นผลในการช่วยเหลือหรือให้ความสะดวกในการที่ผู้อื่นกระทำความผิดเท่านั้น ถ้าผู้กระทำความผิดได้กระทำไปเกินกว่าเจตนาที่สนับสนุน ผู้สนับสนุนก็ควรรับผิดชอบเพียงความผิดที่อยู่ในขอบเขตที่ตนได้สนับสนุนเท่านั้น (ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 87 วรรคแรก)

โทษของผู้สนับสนุน

1. ผู้กระทำความผิดฐานเป็นผู้สนับสนุนต้องระวางโทษสองในสามส่วนของที่กำหนดไว้สำหรับความผิดที่สนับสนุนนั้น (ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 86)
2. ในกรณีความผิดที่สนับสนุนนั้นเป็นความผิดสุทธโทษผู้สนับสนุนไม่ต้องรับโทษ (ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 106)
3. ผู้สนับสนุนในการกระทำความผิดต่อองค์พระมหากษัตริย์ พระราชินี รัชทายาทและผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ ตามมาตรา 107 ถึง 110 ต้องรับโทษเช่นเดียวกับตัวการในความผิดนั้น (ตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 111) ความผิดต่อความมั่นคงของรัฐภายนอกราชอาณาจักรตามมาตรา 119 ถึงมาตรา 128 ต้องรับโทษเช่นเดียวกับตัวการในความผิดนั้น (ตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 129)
4. แต่มีบางกรณีผู้สนับสนุนต้องรับผิดเกินกว่าเจตนาที่ตนสนับสนุนก็ได้ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 87

ตัวอย่างคำพิพากษากฎีกาผู้สนับสนุน

คนร้ายลักโคมา จูงมาตามทางพบจำเลยได้ขอร้องให้จำเลยช่วยไล่ต้อนโคให้จำเลยก็ช่วยไล่ต้อนโคให้ โดยทราบดีว่าคนร้ายลักโคมาถือว่าการลักทรัพย์ขาดตอนแล้ว จำเลยไม่ผิดฐานสมคบหรือสมรู้ลักทรัพย์ (คำพิพากษากฎีกาที่ 249/2500)

ผู้จัดให้มีการเล่นการพนันตามบัญชี ข. โดยไม่ได้รับอนุญาตนั้น ได้มี พ.ร.บ.การพนัน พ.ศ.2478 มาตรา 4,12 บัญญัติไว้โดยเฉพาะแล้วจึงไม่มีฐานสนับสนุนผู้กระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 86 อีก (คำพิพากษากฎีกาที่ 394/2502)

จำเลยที่ 1 เป็นเจ้าพนักงานตำรวจ ใช้อำนาจในตำแหน่งโดยมิชอบ ข่มขืนใจให้นายบุญศรี กับพวก มอบปลาให้เป็นประโยชน์แก่ตนและพรรคพวก จำเลยที่ 2 มาয়งที่เกิดเหตุพร้อมกับจำเลยที่ 1 และในขณะที่จำเลยที่ 1 พุดกับผู้เสียหายว่า ถ้าจะไม่ให้จับก็ให้ปลาเสีย นั้น จำเลยที่ 2 ได้พุดกับผู้เสียหายต่อเนืองกันไปว่าทำผิดกฎหมายแล้วเอาปลาให้ตำรวจเสียจะได้ไม่ถูกจับ ในที่สุดผู้เสียหายยอมให้ปลาแล้วจำเลยที่ 1 หิ้วถังปลาไป จำเลยที่ 2 ก็เดินตามไปพร้อม ๆ กันด้วย พฤติการณ์เช่นนี้เข้าลักษณะที่ว่าเป็นการช่วยเหลือในการที่ผู้จับกระทำความผิด ในขณะที่ทำความผิดอันเป็นลักษณะของผู้สนับสนุนตามที่กฎหมายบัญญัติไว้ว่าเป็นความผิดแล้ว (คำพิพากษากฎีกาที่ 1245/2502)

ปลัดอำเภอกับราษฎรได้ร่วมกันนำหลักฐานเป็นความเท็จมาให้ทำการสอบสวนแล้วปรากฏว่า

ราษฎรผู้นั้นเป็นภรรยาของทหารที่เสียชีวิตในสงคราม เพื่อให้ราษฎรนำหลักฐานนั้นไปยื่นขอรับเงินบำนาญพิเศษที่กระทรวงกลาโหม ดังนี้ ปลัดอำเภอมีความผิดฐานเจ้าพนักงานทำเอกสารเท็จตามมาตรา 162 (4) แต่ไม่มีความผิดฐานเจ้าพนักงานปลอมเอกสารตามมาตรา 161 เพราะได้ทำเอกสารนั้นขึ้นในนามของตนเอง ส่วนราษฎรมีความผิดฐานเป็นผู้สนับสนุนตาม มาตรา 162 (4), 86 (คำพิพากษาฎีกาที่ 982 - 983/2505)

นายหวันลูกบ้านได้ขอให้นายแอ ซึ่งเป็นผู้ใหญ่บ้านจัดข้อความเท็จลงในบัญชีดอก (บัญชีสัตว์พาหนะที่ยังไม่ได้ทำตัวรูปพรรณแบบ ส.พ. 19) ว่าเป็นโคที่เกิดใหม่ในปี พ.ศ. 2495 และ 2496 ความจริงเป็นโคที่นายหวันซื้อมาแล้วขายไป ถูกเจ้าพนักงานตำรวจจับยึดโคไว้ นายหวันต้องการหลักฐานไปแสดงต่อเจ้าพนักงานตำรวจ นายแอผู้ใหญ่บ้านก็สมยอมจัดให้ทั้ง ๆ ที่รู้ความจริงอยู่แล้ว ดังนี้ แม้ นายแอผู้ใหญ่บ้านรู้ความจริงดังกล่าวแล้วก็ตาม นายหวันได้ขอให้นายแอผู้ใหญ่บ้านจัดข้อความอันเป็นเท็จลงในเอกสารทางราชการ และนายหวันลงชื่อเป็นผู้แจ้ง นายหวันย่อมมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 267 อยู่แล้ว การที่นายแอจำเลย ซึ่งเป็นผู้ใหญ่บ้านยอมจัดข้อความเท็จนั้นให้เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ ก็เป็นผิดเฉพาะตัวของเจ้าพนักงาน การแจ้งเท็จหาได้เป็นการช่วยเหลือ หรือให้ความสะดวกในการทุจริตต่อหน้าที่ของนายแอขึ้นอีกชั้นหนึ่งไม่ นายหวันจึงไม่มีความผิดฐานสนับสนุนให้เจ้าพนักงานทำเอกสารเท็จตามมาตรา 162 (1) (คำพิพากษาฎีกาที่ 1051/2505)

บุคคลอื่นนำเครื่องมือสำหรับปลอมเหรียญษาปณ์ไปทดลองทำเงินตราปลอมที่บ้านจำเลย เพื่อให้จำเลยดู ดังนี้ จำเลยไม่ใช่ตัวการในการทำเงินตราปลอม เพราะมิได้ร่วมในการทดลองด้วย แต่การที่จำเลยยอมให้ใช้สถานที่ ภาชนะเตาไฟของตนนั้น เป็นการให้ความสะดวกในการทำปลอมเงินตรามีความผิดฐานเป็นผู้สนับสนุน (คำพิพากษาฎีกาที่ 1969/2505) จำเลยเห็นผู้ตายกำลังถูกทำร้าย ไม่ได้เข้าขัดขวางแต่อย่างใด และไล่ลูก ๆ ให้ออกไปทั้งสั่งห้ามไม่ให้ไปบอกใครด้วย เมื่อมีหญิงอีกคนหนึ่งมาซึ่งที่เกิดเหตุจำเลยได้วิ่งไปรับหน้า ห้ามมิให้เข้าไปโดยกล่าวเท็จว่า ผัวเมียตีกันไม่ใช่ธุระ เป็นการแสดงให้เห็นว่า จำเลยกระทำไปโดยตั้งใจเพื่อที่จะอำนวยความสะดวกให้ผู้ตายถูกฆ่า โดยไม่ต้องถูกผู้ใดขัดขวาง จำเลยจึงมีความผิดฐานเป็นผู้สนับสนุนการกระทำผิด ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา (คำพิพากษาฎีกาที่ 1113/2508)

จำเลยพาพวกปล้นมารู้จักบ้านผู้เสียหายแล้วแยกทางไปโดยไม่ได้ร่วมปล้นด้วยจำเลยมีความผิดเพียงสนับสนุนตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 86 (คำพิพากษาฎีกาที่ 342/2509)

แม้จำเลยที่ 3 จะไม่ได้เป็นเจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่ในการนี้เมื่อได้ร่วมกับเจ้าพนักงานในการ

กระทำความผิด ก็ย่อมมีความผิดฐานเป็นผู้สนับสนุนในการกระทำความผิดด้วย (คำพิพากษาฎีกาที่ 407/2509)

แม้จำเลยที่ 3 จะไม่ได้เป็นเจ้าของงานในการกระทำความผิดก็ย่อมมีความผิดฐานเป็นผู้สนับสนุนในการกระทำความผิดด้วย (คำพิพากษาฎีกาที่ 408/2509)

ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 157 ตอนแรกกับมาตรา 162 ไม่มีบัญญัติว่าจะต้องเป็นการกระทำโดยทุจริต ฉะนั้นเมื่อฟังได้ว่า จำเลยที่ 1 ซึ่งเป็นเจ้าพนักงานออกใบสุทธิ โดยจุดเปลี่ยนแปลงข้อความไม่ตรงต่อความจริง และผิดระเบียบเพื่อให้พลทหารเอก พลทหารเบ็ญ นำไปแสดงต่อผู้บังคับบัญชาในการขอบำเหน็จความชอบนั้น ก็ได้ชื่อว่าจำเลยที่ 1 ปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เพื่อให้เกิดความเสียหายโดยเจตนาอย่างร้ายแก่ราชการทหารในตัวขององค์ความผิดตาม มาตรา 157 ตอนแรก และมาตรา 162 (3) เป็นความผิดตามบทกฎหมายสองมาตราดังกล่าว และให้ลงโทษจำเลยตามมาตรา 157 ซึ่งเป็นบทหนัก

สำหรับจำเลยที่ 2 (เป็นครูน้อย) โจทก์ฟ้องว่าร่วมกับจำเลยที่ 1 กระทำความผิดดังกล่าว ศาลลงโทษจำเลยที่ 2 เพียงผู้สนับสนุน (คำพิพากษาฎีกาที่ 409 - 410/2509)

ขณะที่จำเลยที่ 1 ลงไปจุดผู้เสียหายขึ้นรถ จำเลยที่ 2 จอดรถติดเครื่องรอคอยอยู่ในระยะใกล้ ๆ จำเลยที่ 1 จุดผู้เสียหายแล้วจำเลยที่ 2 ได้ออกรถขับไปทันที การกระทำตั้งแต่แรกที่จำเลยที่ 1 จุดผู้เสียหายมาขึ้นรถตลอดจนพาผู้เสียหายไปหลังจากผู้เสียหายขึ้นรถแล้ว ยังคงถือว่าเป็นการกระทำความผิดฐานพาหญิงไปเพื่อการอนาจารอยู่ตลอดเวลา การกระทำของจำเลยตลอดที่ 2 ที่ขับรถพาผู้เสียหายกับจำเลยที่ 1 ไป จึงเป็นการกระทำส่วนหนึ่งของการพาผู้เสียหายไปเป็นการร่วมกระทำความผิดด้วยกัน (คำพิพากษาฎีกาที่ 1235/2509)

คนร้ายเข้าปล้นและยิงเจ้าทรัพย์ตาย พยานโจทก์ที่วิ่งไปสกัดคนร้ายเห็นจำเลยวิ่งมาในพวกคนร้าย 6 คน จำเลยจ้องปืนพูดว่าอย่าเข้ามาพยานจึงไม่กล้าไล่ตามต่อไป พยานอีกคนหนึ่งเห็นจำเลยนั่งอยู่ชายป่า เมื่อเกิดเสียงปืนดังแล้ว คนร้ายวิ่งจากบ้านเกิดเหตุมายังที่จำเลยนั่งอยู่ ส่งปืนให้จำเลยแล้ววิ่งหนีเข้าไป เช่นนี้ยังไม่พอฟังว่าจำเลยสนับสนุนในการที่คนร้ายฆ่าเจ้าทรัพย์โดยเจตนาด้วย เพราะไม่ได้ความว่าจำเลยรู้ว่าคนร้ายอื่นเจตนาฆ่าเจ้าทรัพย์มาตั้งแต่ต้น และแม้ว่ากรณีมีปืนไปปล้นน่าจะเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตายได้เป็นธรรมดา แต่ก็ยังไม่พอที่จะฟังว่าจำเลยได้สังเกตเห็นว่าคนร้ายอื่นจะถึงกับฆ่าเจ้าทรัพย์โดยเจตนาอีกด้วย จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 340 วรรคท้าย ประกอบด้วยมาตรา 86 ภายในขอบเขตของเจตนาในการสนับสนุนตามมาตรา 87 เท่านั้น (คำพิพากษาฎีกาที่ 280/2510)

ความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 149 เมื่อปรากฏว่าจำเลยที่ 2,3 มิได้เป็นเจ้าพนักงาน คงมีความผิดฐานเป็นผู้สนับสนุนการกระทำผิดเท่านั้น

เมื่อการกระทำของจำเลยเป็นความผิดตาม มาตรา 149 ซึ่งเป็นบทเฉพาะแล้ว ย่อมไม่ผิด ตามมาตรา 157 ซึ่งเป็นบททั่วไปอีก (คำพิพากษาฎีกาที่ 948/2510)

จำเลยที่ 1 และจำเลยที่ 4 ร่วมกันทำร้ายผู้ตาย ส่วนจำเลยที่ 2,3 ไม่ได้ทำร้ายและไม่ได้ ร่วมรู้เห็นในการทำร้ายมาก่อน แต่ได้จ้องปืนมาทางพยานโจทก์พูดห้ามไม่ให้คนอื่นเกี่ยวข้องในการ ที่จำเลยที่ 1,4 ทำร้ายผู้ตาย จึงเป็นการช่วยเหลือและให้ความสะดวกแก่จำเลยที่ 1,4 แม้จำเลยที่ 1,4 จะมีได้รู้ถึงการช่วยเหลือหรือให้ความสะดวกนั้นก็ตาม จำเลยที่ 2,3 ก็เป็นผู้สนับสนุน ไม่ใช่ ตัวการ (คำพิพากษาฎีกาที่ 1478/2510)

จุดเรือคอยรับทรัพย์ที่คนร้ายลักจากสถานที่ซึ่งอยู่ห่างจากที่จุดเรือไป 30 วา อันเป็นการ ช่วยเหลือ เพื่อให้ความสะดวกในการกระทำผิดฐานลักทรัพย์ ย่อมมีความผิดฐานเป็นผู้สนับสนุน (คำพิพากษาฎีกาที่ 50/2511)

จำเลยที่ 3 ได้วิ่งมาและพูดคุยยงให้จำเลยที่ 1 พันผู้ตายให้ตาย หลังจากจำเลยที่ 1 ลงมือทำร้าย ผู้ตายได้ 1 แผล จึงเห็นได้ว่าจำเลยที่ 3 มิได้เป็นผู้ก่อให้จำเลยที่ 1 ได้เริ่มลงมือกระทำผิดไปแล้ว คำขยงของจำเลยที่ 3 จึงเป็นเพียงสนับสนุนเร้าใจให้จำเลยที่ 1 มุ่งกระทำร้ายต่อผู้ตายหนักแน่นยิ่งขึ้น เท่านั้น การกระทำของจำเลยที่ 3 จึงพึงได้เพียงว่าเป็นการสนับสนุนให้จำเลยที่ 1 กระทำผิดตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 86 (คำพิพากษาฎีกาที่ 382/2512)

จำเลยที่ 2 ทำงานเป็นลูกจ้างประจำรายเดือนตำแหน่งช่างเครื่องเรือศุลกากร สังกัดกรมศุลกากร มิใช่ข้าราชการที่รับเงินในงบประมาณประเภทเงินเดือนตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน แม้จะเป็นพนักงานศุลกากรมีอำนาจหน้าที่ตามพระราชบัญญัติศุลกากร ก็หาเป็นข้าราชการตามกฎหมายไม่ และทั้งไม่มีกฎหมายบัญญัติให้เป็นเจ้าพนักงาน ฉะนั้นเมื่อจำเลยที่ 2 ได้ร่วมกระทำผิดกับจำเลยที่ 1 ซึ่ง เป็นเจ้าพนักงาน จึงจะถูกลงโทษฐานเป็นตัวการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 149 ซึ่ง เป็นบทบัญญัติที่ลงโทษบุคคลผู้เป็นเจ้าพนักงานกระทำผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการโดยเฉพาะตามที่ โจทก์ฟ้องให้ลงโทษไม่ได้ คงลงโทษได้ตามบทมาตราดังกล่าวแต่ในฐานะเป็นผู้สนับสนุนเท่านั้น (คำพิพากษาฎีกาที่ 492/2512)

นายอำเภอสั่งให้จำเลยที่ 1 จัดการเรื่องเพิกถอนการร้องขอขายที่ดิน ให้ใส่ชื่อบุตรโจทก์และ จำเลยที่ 2 เป็นเจ้าของที่ดิน จำเลยที่ 1 ไม่ยอมปฏิบัติตามกลับพูดจาเป็นทำนองขู่เชิญโจทก์ ยิ่งกว่านั้น

ยังร่วมกับจำเลยที่ 2 ที่ 3 พุดหลอกหลวงโจทก์ให้ลงชื่อเป็นพยานในสัญญากู้เงินระหว่างจำเลยที่ 2 ที่ 3 โดยบอกว่าเป็นการถอนเรื่องการซื้อขายโอนชื่อให้เด็กได้ จึงเป็นการแสดงให้เห็นเจตนาของจำเลยที่ 1 ว่าตั้งใจละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ และเป็นการกระทำที่ก่อให้เกิดความเสียหายแก่โจทก์ เพราะโจทก์โอนที่ดินให้บุตรไม่ได้ และถ้าโจทก์ไม่ทราบถึงการหลอกหลวงของจำเลยทั้งสาม หลงเชื่อตาม เมื่อเวลานั้นนานออกไปสิทธิที่โจทก์จะฟ้องจำเลยที่ 1 ให้ปฏิบัติตามสัญญาหายอาจขาดอายุความได้ นอกจากนั้นจำเลยทั้งสามยังร่วมกันก่อให้เกิดภาวะผูกพันกับที่ดิน โดยนำที่ดินไปเป็นหลักประกันในสัญญากู้เงินและการกระทำของจำเลยที่ 1 แสดงให้เห็นว่าเป็นการแสวงหาประโยชน์ให้จำเลยที่ 2 ที่ 3 จึงเป็นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต จำเลยที่ 2 ที่ 3 ได้ร่วมกระทำผิดกับจำเลยที่ 1 แต่มิได้เป็นเจ้าของงาน จึงมีความผิดฐานสนับสนุนการกระทำผิด (คำพิพากษาฎีกาที่ 955/2512)

จำเลยทั้ง 2 กับพวกได้มาที่บ้านผู้เสียหายด้วยกัน แต่จำเลยที่ 1 มาห่างผู้เสียหาย 4 เมตร จำเลยที่ 1 ก็หยุดอยู่ตรงนั้น ส่วนจำเลยที่ 2 กับพวกหากได้หยุดไม่ คงเดินเลยบ้านผู้เสียหายไป 10 วา จึงหยุด เมื่อเป็นดังนี้ การที่จำเลยที่ 1 ยิงผู้เสียหายโดยลำพังตนเอง จึงไม่แน่ว่าจำเลยที่ 2 จะได้ร่วมกันเพื่อมาทำร้ายผู้เสียหาย เพราะอาจฟังว่าจำเลยที่ 1 มาพบผู้เสียหาย ด้วยเคยมีเรื่องกันมาก่อน ส่วนการที่จำเลยที่ 2 ได้ร้องบอกให้จำเลยที่ 1 ยิงซ้ำ จำเลยที่ 1 ก็หาได้กระทำตามที่จำเลยที่ 2 ร้องบอกไม่ กลับวิ่งไป แล้วจำเลยทั้ง 2 กับพวกก็พากันหนีไป การกระทำของจำเลยที่ 2 ก็ยังไม่พอฟังว่าเป็นผู้สนับสนุนตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 86 (คำพิพากษาฎีกาที่ 1134/2512)

จำเลยที่ 1 เป็นผู้ใหญ่บ้าน ซึ่งทางอำเภอแต่งตั้งให้เป็นกรรมการสำรวจที่ดิน ได้เรียกประชุมลูกบ้านให้มาแจ้งการสำรวจ และได้เรียกให้จำเลยอื่นอีก 4 คน ซึ่งเป็นผู้ช่วยผู้ใหญ่บ้านและราษฎรมาช่วยในการนี้ แล้วจำเลยทั้งหมดได้ร่วมกันเรียกร้องเอาเงินจากราษฎร อ้างว่าเป็นค่าธรรมเนียม ถ้าไม่ให้ก็จะไม่รับแจ้ง ดังนี้ จำเลยที่ 1 มีความผิดฐานเป็นเจ้าพนักงานใช้อำนาจในตำแหน่งโดยมิชอบตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 148 ส่วนจำเลยอื่นนั้นมีความผิดเพียงฐานเป็นผู้สนับสนุน (คำพิพากษาฎีกาที่ 657/2513)

จำเลยเมาสุราถือมีดยื่นทำร้ายจะทำร้ายผู้เสียหายอยู่คนละฟากรั้ว ย.พวกของจำเลยถือปืนวิ่งมายืนข้างจำเลยและบอกให้ผู้เสียหายกลับไปนอน พอผู้เสียหายหันตัวจะกลับบ้าน จำเลยก็พูดว่า ยิงมันเลย ย. ก็ยิงผู้เสียหาย แล้วจำเลยยังพูดอีกว่าตายแล้วยังมาสู้กันอีก เป็นการสาหัสให้เห็นเจตนาของจำเลยว่าจะทำร้ายผู้เสียหาย ถือได้ว่าจำเลยได้ร่วมในการยิงผู้เสียหายด้วย ไม่ใช่เป็นแต่เพียงเป็น

ผู้สนับสนุน (คำพิพากษาฎีกาที่ 1308/2513)

จำเลยกับ อ. และ ว. เป็นพี่น้องกัน ก่อนเกิดเหตุราว 1 เดือน มีเรื่องชกต่อยระหว่างผู้ตายกับ ว. ในวันเกิดเหตุจำเลยกับ ว. ชุมนอยู่ในป่า อ. ไปแทงผู้ตายแล้ววิ่งหนีมาทางที่จำเลยกับ ว. ชุมนอยู่ พอพวกของผู้ตายวิ่งตาม อ. มาจำเลยกับ ว. ก็ลุกขึ้นออกจากป่า ยกปืนขึ้นชู้ห้ามมิให้พวกของผู้ตายไล่ตาม อ. ต่อไป ดังนี้ จำเลยต้องมีความผิดฐานเป็นตัวการฆ่าผู้ตายเพราะเห็นได้ว่าได้มีการร่วมคบคิดกันมา แต่แรกแล้วแบ่งหน้าที่กันทำ มิใช่จำเลยเป็นเพียงผู้สนับสนุน (คำพิพากษาฎีกาที่ 1376/2513)

จำเลยที่ 1 จ้างจำเลยที่ 2 กับพวกไปยังผู้เสียหาย จำเลยที่ 2 กับพวกได้ตระเตรียมการโดยหาปืนไว้ก่อน แล้วพาพวกไปดักยิงผู้เสียหายจนผู้เสียหายได้รับบาดเจ็บ จำเลยที่ 2 จึงมีความผิดฐานพยายามฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อน และจำเลยที่ 1 ผู้ใช้ก็ต้องรับโทษเสมือนเป็นตัวการด้วย (คำพิพากษาฎีกาที่ 111 - 112/2514)

จำเลยที่ 1 เคยเหมาเรือยนต์ของจำเลยที่ 4 ไปเอาอาวุธปืนเป็นประจำ โดยจำเลยที่ 4 รู้ว่าจำเลยที่ 1 ได้เอาอาวุธปืนนั้นไปสำหรับการค้า การที่จำเลยที่ 4 รู้แล้วยังใช้เรือเป็นพาหนะรับส่งจำเลยที่ 1 อีกเช่นนี้ถือว่าเป็นการช่วยเหลือและให้ความสะดวกในการกระทำความผิดฐานมีอาวุธปืนไว้ในครอบครองสำหรับการค้า ในเวลาก่อนและขณะที่กระทำความผิด จำเลยที่ 4 จึงมีความผิดฐานเป็นผู้สนับสนุน

ฟ้องกล่าวหาว่าจำเลยร่วมกระทำความผิดกับจำเลยอื่น แต่ทางพิจารณาได้ความว่าจำเลยเป็นผู้สนับสนุนการกระทำความผิดศาลก็พิพากษาลงโทษฐานเป็นผู้สนับสนุนได้ (คำพิพากษาฎีกาที่ 2173/2514)

โจทก์ฟ้องว่า จำเลยที่ 1 ร่วมกับจำเลยอื่นทำการปล้นทรัพย์ ข้อเท็จจริงได้ความว่าจำเลยที่ 1 เพียงแต่เป็นผู้วางแผน ออกเงินให้จำเลยอื่นไปเช่าทรัพย์ของเจ้าทรัพย์อันเป็นส่วนหนึ่งของแผนการปล้นทรัพย์ และไปชี้บ้านเจ้าทรัพย์ให้เช่นนี้ แม้จะถือว่าการวางแผนการปล้นทรัพย์ของจำเลยที่ 1 เป็นการก่อให้เกิดผู้อื่นกระทำความผิด แต่เมื่อโจทก์มิได้บรรยายฟ้องมาเช่นนี้ ย่อมลงโทษจำเลยที่ 1 ฐานเป็นผู้ใช้ให้ผู้อื่นกระทำความผิดไม่ได้ คงลงโทษได้แต่เพียงผู้สนับสนุน (คำพิพากษาฎีกาที่ 237/2516)

โจทก์บรรยายฟ้องว่า จำเลยสองคนร่วมกันเป็นตัวการ ใช้ปืนยิงผู้เสียหายโดยเจตนาฆ่า ผู้เสียหายไม่ตายดังเจตนาของจำเลยทั้งสองให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288, 289, 80, 83 แต่ทางพิจารณาปรากฏว่าขณะที่จำเลยที่ 1 กำลังทะเลาะกับผู้เสียหายก่อนลงมือยิงนั้น จำเลยที่ 2 พุดคุยให้จำเลยที่ 1 ยิง เมื่อโจทก์มิได้กล่าวในฟ้องว่าจำเลยที่ 2 ยยงส่งเสริมให้จำเลยที่ 2 ยิงผู้เสียหายกับทั้ง

มิได้อ้างมาตรา 84 มาในฟ้องด้วย เช่นนี้ ศาลจะโทษจำเลยที่ 2 ฐานก่อให้เกิดผู้อื่นกระทำความผิดตาม ข้อเท็จจริงที่โจทก์สืบพยานหาได้ไม่ เพราะเป็นข้อเท็จจริงที่โจทก์ไม่ประสงค์จะให้ลงโทษ (คำพิพากษาฎีกาที่ 474/2516)

จำเลยที่ 1 ที่ 2 ร่วมปรึกษาหารือกับจำเลยที่ 1 เพื่อจะไปลักกระบือ แล้ววางแผนให้จำเลย ที่ 1 ที่ 2 และ ส. ไปซุ่มรอรับกระบือที่หัวทุ่ง จำเลยที่ 3 กับพวกไปตัดอนกระบือของผู้เสียหายมาส่ง ให้จำเลยที่ 1 ที่ 2 และ ส. สถานที่ที่จำเลยที่ 1 ที่ 2 และ ส. รอรับกระบือกับสถานที่ที่จำเลยที่ 3 และพวก ไปตัดอนกระบือนั้นอยู่ใกล้กันมาก จำเลยที่ 1 ที่ 2 จึงไม่อยู่ในฐานะที่จะร่วมมือกับจำเลยที่ 3 ขณะที่จำเลยที่ 3 กับพวกกระทำการลักกระบืออันจะถือว่าจำเลยที่ 1 ที่ 2 เป็นตัวการ แต่พฤติการณ์ดังกล่าวถือได้ว่า จำเลยที่ 1 ที่ 2 ได้ส่งเสริมอันเป็นการช่วยเหลือจำเลยที่ 3 กับพวกในการที่จะไปลักกระบือ จำเลย ที่ 1 ที่ 2 จึงเป็นผู้สนับสนุนก่อนกระทำผิด (คำพิพากษาฎีกาที่ 2154/2516)

คำฟ้องในตอนแรกกล่าวหาว่า ส. ซึ่งเป็นพนักงานขับรถยนต์ขององค์การ ร.ส.พ. ร่วมกับ จำเลยและพวกลักเอาผ้าปูพื้นเต็นท์สนามของรัฐบาลสหรัฐอเมริกา ซึ่งอยู่ในความดูแลรับผิดชอบ ขององค์การ ร.ส.พ. และบรรทุกมาในรถที่ ส. ขับ ในตอนต่อไปกล่าวว่าการกระทำของ ส. ดังกล่าว เป็นการเบียดบังทรัพย์สินที่อยู่ในความครอบครองขององค์การ ร.ส.พ. ในขณะที่ ส. มีหน้าที่จัดการและ รักษาทรัพย์สินนี้ตามหน้าที่ไปเป็นประโยชน์ของตนและผู้อื่นโดยทุจริต จำเลยกับพวกเป็นผู้สนับสนุน การกระทำของ ส. เบียดบังเอาทรัพย์สินนั้นไปเช่นนี้ เป็นเรื่องที่โจทก์บรรยายฟ้องประสงค์จะให้ลงโทษ จำเลยตาม พ.ร.บ. ว่าด้วยความผิดของพนักงานในองค์การ หรือหน่วยงานของรัฐ พ.ศ. 2502 มาตรา 4 ซึ่งมีอัตราโทษหนักนั่นเอง และในกรณีเช่นนี้ การกระทำของจำเลยเป็นความผิดฐานสนับสนุนผู้ กระทำความผิดตาม พ.ร.บ. ดังกล่าวเท่านั้นหาเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 335 ด้วยไม่ (คำพิพากษาฎีกาที่ 2597/2516)

จำเลยส่งใบเลี้ยงให้แก่ ห. ซึ่งถูกคุมขังตามอำนาจของพนักงานสอบสวน ห. ใช้ใบเลี้ยงที่ จำเลยส่งให้นั้นเลี้ยงลูกกรงห้องขัง แล้วหลบหนีไป การกระทำของจำเลยมิได้เป็นการกระทำให้ ห. หลุดพ้นจากการคุมขังอันเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 191 แต่จำเลยเป็น เพียงผู้สนับสนุนให้ ห. ผู้ถูกคุมขังหลบหนีจากการคุมขัง ซึ่งเป็นความผิดตาม มาตรา 190 ประกอบ ด้วย มาตรา 86 (คำพิพากษาฎีกาที่ 1338/2517)

จำเลยใช้ให้ผู้อื่นนำช้างไปชักลากไม้หวงห้าม โดยจำเลยไม่ได้ไปร่วมทำการชักลากไม้ด้วย ถือไม่ได้ว่าจำเลยเป็นผู้มีไม้ดังกล่าวไว้ในความครอบครอง อันจะต้องได้รับอนุญาต จำเลยไม่มีความผิด

ฐานไม้หวงห้ามไว้ในครอบครอง ตาม พ.ร.บ. ป่าไม้ฯ แต่จำเลยรู้ว่าไม้ดังกล่าวเป็นไม้หวงห้าม จำเลยจึงเป็นผู้ใช้ให้ชักลากไม้ (ทำไม้) หวงห้ามโดยไม่ได้รับอนุญาต เมื่อโจทก์ฟ้องว่าจำเลยร่วมทำการ ชักลากไม้ จึงลงโทษจำเลยฐานเป็นผู้ใช้ ให้กระทำผิดไม่ได้ คงลงโทษได้เพียงฐานเป็นผู้สนับสนุน กระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 86 (คำพิพากษาฎีกาที่ 1904/2517)

ทำหนังสือคำประกันหนี้ที่ปลอมสัญญาขึ้น แต่ทำภายหลังที่ได้ทำสัญญากู้ปลอมเสร็จขาดตอน แล้ว ไม่เป็นความผิดฐานสนับสนุนปลอมเอกสาร (คำพิพากษาฎีกาที่ 888/2518)

ห้างหุ้นส่วนจำกัดมีผู้เป็นหุ้นส่วนไม่จำกัดความรับผิดเป็นคนไทย 1 คน ผู้เป็นหุ้นส่วนจำกัด ความรับผิดเป็นคนต่างด้าว 1 คน คือเป็นคนต่างด้าวตามประกาศคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 281 ห้างหุ้นส่วน นี้ทำการค้าประกอบธุรกิจนายหน้า ตัวแทน คำปลีก สินค้าโดยไม่ได้รับอนุญาตเป็นความผิด คนไทย ผู้เป็นหุ้นส่วนเป็นผู้สนับสนุน (คำพิพากษาฎีกาที่ 1057/2518)

จำเลยที่ 3 จ้างให้จำเลยที่ 2 ไปหารถบรรทุกไม้ จำเลยที่ 2 พาจำเลยที่ 3 มาติดต่อกับจำเลย ที่ 1 แล้วจำเลยที่ 1 ขับรถบรรทุกไปจอดอยู่หลังสถานีรถไฟ จำเลยที่ 2 ขับรถจักรยานยนต์ให้จำเลย ที่ 3 นั่งซ้อนท้ายไปจอดอยู่ใกล้กับรถบรรทุกขณะนั้นมีไม้กระดานของผู้เสียหาย ซึ่งฝากเก็บไว้ใต้ถุน บ้านพักคนงานรถไฟถูกลักจากที่เก็บมากองไว้บริเวณนั้นจำนวนหนึ่งแล้วจำเลยที่ 3 บอกว่าจะเข้าไป ขนไม้มาอีกจำเลยที่ 1 และที่ 2 ก็รู้อยู่แล้วว่าจำเลยที่ 3 กำลังเข้าไปลักไม้ที่เหลือออกมาอีก จำเลยที่ 2 จึงไปรออยู่ที่ชานชาลาสถานีรถไฟส่วนจำเลยที่ 1 อยู่ที่รถบรรทุก เมื่อได้ไม้ตามจำนวนที่ต้องการแล้ว จะได้นำไม้ทั้งหมดขึ้นบรรทุกรถพาหนีไป แต่ตำรวจมาตรวจพบและจับกุมเสียก่อนการกระทำของ จำเลยที่ 1 และที่ 2 ดังนี้ ถือได้ว่าได้ส่งเสริมอันเป็นการช่วยเหลือจำเลยที่ 3 กระทำการลักทรัพย์ จึงมีความผิดฐานเป็นผู้สนับสนุนการกระทำผิดของจำเลยที่ 3 (คำพิพากษาฎีกาที่ 1556/2518)

นายสิบตำรวจพบกัญชาที่ ว. แต่เรียกเอาเงินจาก ว. เพื่อไม่จับดำเนินคดี เป็นการรับสินบน ตามมาตรา 149 ไม่ใช่มาตรา 148 เช่นแกลังจับโดยไม่มี ความผิดแล้วเรียกร้องเอาเงินทั้งไม่ต้องปรับ ด้วยมาตรา 157 ซึ่งเป็นบททั่วไปอีก แต่การเรียกเงินเพื่อไม่จับยังไม่เป็นการคุมขัง จึงไม่เป็นความผิด ตาม มาตรา 204 อันเป็นเหตุในส่วนลักษณะคดี ส่วนราษฎรมีความผิดเพียงสนับสนุนตามมาตรา 149,86 (คำพิพากษาฎีกาที่ 2159/2518)

จำเลยร่วมคิดวางแผนกับพวก จำเลยจ่อรถยนต์ห่างที่เกิดเหตุ 80 เมตร มีศาลาบังมองไม่เห็นกัน พวกจำเลยวิ่งราวทรัพย์ แล้ววิ่งมาขึ้นรถหนีไปตามแผน จำเลยเป็นผู้สนับสนุน รถยนต์มิได้ใช้กระทำความผิด ไม่รับ (คำพิพากษาฎีกาที่ 1124/2519)

คนร้ายเข้าขู่บังคับเอาทรัพย์สินในร้านขายของใส่กระสอบและคุมตัวผู้เสียหายไป จำเลยคอยอยู่
ห่างร้าน 3 เส้น รับของแบกต่อไป จำเลยเป็นผู้สนับสนุนการปล้น (คำพิพากษาฎีกาที่ 1840/2519)

ราษฎรให้สินบนเจ้าพนักงานเพื่อทำการอันมิชอบด้วยหน้าที่ เจ้าพนักงานรับไว้ ราษฎรมี
ความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 144 เจ้าพนักงานผิดตาม มาตรา 149 ราษฎรไม่มีความผิด
ฐานสนับสนุนเจ้าพนักงานอีก (คำพิพากษาฎีกาที่ 435/2520)

จำเลยที่ 1 ยื่น คำขอหนังสือรับรองการทำประโยชน์ และนำชี้ให้จำเลยที่ 2 เจ้าพนักงาน
ที่ดินรังวัดพิสูจน์ น.ส. 3 ไปโดยจำเลยที่ 2 ได้บันทึกในคำขอรับรองการทำประโยชน์ว่า ลักษณะ
ของที่ดินเป็นดินเหนียวปนทราย เหมาะแก่การทำนา ปลูกข้าว อันมิใช่ความจริง การกระทำของจำเลย
ที่ 1 เป็นการร่วมกระทำผิด ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 157 กับจำเลยที่ 2 แต่จำเลยที่ 1
มิได้เป็นเจ้าพนักงาน จึงมีความผิดฐานผู้สนับสนุน (คำพิพากษาฎีกาที่ 774/2520)

จำเลยที่ 4 อ้างจำเลยที่ 1,2,3 นำรถไปบรรทุกไม้มาจากป่าเป็นไม้ยางหวงห้าม จำเลยที่ 4
มีความผิดตามพระราชบัญญัติป่าไม้ พ.ศ. 2484 มาตรา 7,69,74,74, ทวิ จำเลยที่ 1,2,3 เป็นผู้สนับสนุน
ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 86 (คำพิพากษาฎีกาที่ 274/2521)

ตำรวจกำลังค้นหาตัวผู้ถูกเอาตัวไปเรียกค่าไถ่จำเลยร้องบอกตำรวจโดยเข้าใจว่าเป็นคนร้าย
ว่ามีตำรวจมา 2 คันรถ แต่จำเลยไม่ใช่ผู้ทำหน้าที่สอดส่องความเคลื่อนไหวของตำรวจ ดังนั้นจำเลย
ไม่ใช่ผู้สนับสนุนการเรียกค่าไถ่ (คำพิพากษาฎีกาที่ 1173/2521)

ราษฎรร่วมกับเจ้าพนักงานยกยอก เป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 147
ราษฎรเป็นผู้สนับสนุนเจ้าพนักงานที่เป็นตัวการตาย ราษฎรก็ยังถูกฟ้องและลงโทษได้ (คำพิพากษา
ฎีกาที่ 2196/2521)

ฟ้องว่าเป็นตัวการร่วมกระทำผิด ได้ความว่าเป็นผู้ใช้ให้คนเอารถแทรกเตอร์ไปขุดดินทำลาย
สาธารณสมบัติของแผ่นดิน ลงโทษฐานเป็นผู้ใช้ให้ทำผิดไม่ได้ แต่ลงโทษฐานเป็นผู้สนับสนุนได้
(คำพิพากษาฎีกาที่ 264/2522)

ความผิดฐานเสพหรือรับเข้าร่างกาย หรือใช้ด้วยวิธีอื่นใด ซึ่งยาเสพติดให้โทษนั้น กฎหมาย
ประสงค์ลงโทษผู้เสพหรือรับเข้าร่างกาย หรือใช้ด้วยวิธีอื่นใด ซึ่งยาเสพติดให้โทษแก่ตนเองเท่านั้น
ลักษณะแห่งความผิดไม่เปิดช่องให้ผู้อื่นร่วมกระทำผิดด้วยกันได้ ดังนี้ แม้จำเลยจะฉีดเฮโรอีน
เข้าร่างกายให้ ร. ก็ถือไม่ได้ว่าจำเลยร่วมเสพหรือรับเข้าร่างกายซึ่งเฮโรอีนที่ฉีดให้ ร. นั้นด้วย จำเลยจึง
มีความผิดเพียงฐานเป็นผู้สนับสนุนในความผิดฐานเสพยาเสพติดให้โทษเท่านั้น (คำพิพากษาฎีกา
ที่ 1073/2522)

จำเลยที่ 1 เข้าไปยังผู้เสียหาย ส่วนจำเลยที่ 2 ชี้อัจฉริยะยนต์ติดเครื่องรอกอยู่บนถนนห่างจากที่เกิดเหตุประมาณ 100 เมตร แล้วชี้อัจฉริยะยนต์พาจำเลยที่ 1 นั่งซ้อนท้ายหนีไปทันที ดังนี้ การกระทำของจำเลยที่ 2 เป็นแต่เพียงช่วยเหลือให้ความสะดวกแก่จำเลยที่ 1 ในการกระทำความผิดเท่านั้น จึงมีความผิดฐานเป็นผู้สนับสนุนตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 86 (คำพิพากษาฎีกาที่ 1090/2522)

จำเลยรับเอาแผนการปล้นโดยนำรถบรรทุกสินค้าไปหยุด ณ ที่กำหนด ให้พวกปล้นเอา รถและสินค้าไป ไม่มีพฤติการณ์อื่นว่าจำเลยร่วมกระทำในขณะที่ปล้น จึงเป็นผู้สนับสนุนเท่านั้น (คำพิพากษาฎีกาที่ 1732/2522)

จำเลยที่ 1 ฉีดเฮโรอินให้จำเลยที่ 2 จำเลยที่ 2 มีความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษฐานมีและเสพเฮโรอิน จำเลยที่ 1 เป็นผู้สนับสนุนให้เสพเฮโรอิน ไม่ใช่ตัวการเสพเฮโรอิน ไม่ใช่ตัวการ (คำพิพากษาฎีกาที่ 1948/2522)

จำเลยรับจ้างบรรทุกไม้ขึ้นรถยนต์บรรทุกโดยรู้ว่าเป็นไม้หวงห้ามผิดกฎหมายโดยเจ้าของ ควบคุมไปด้วย ยังถือไม่ได้ว่าจำเลยมีไม้ของกลางไว้ในครอบครอง แต่เป็นผู้สนับสนุนตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 86 (คำพิพากษาฎีกาที่ 2183/2522)

จำเลยที่ 1 ขับรถขึ้นล่องไปมาในท้องที่เกิดเหตุก่อนเกิดเหตุและขับรถตามแล้ว แล้วแซงขึ้นหน้ารถโดยสารคันที่ถูกปล้น เพื่อคอยช่วยเหลือจำเลยอื่น ขณะทำการปล้นอยู่ในรถ ทั้งเพื่อคอยรับพาลหลบหนี หลังจากการปล้นทรัพย์เสร็จสิ้นแล้ว จึงเป็นผู้สนับสนุนการกระทำความผิดมิใช่เป็นตัวการร่วมปล้นทรัพย์ด้วยโดยการแบ่งหน้าที่กันทำเพราะมิได้มาในรถโดยสารและร่วมปล้นด้วย เมื่อจำเลยอื่นร่วมกันปล้นทรัพย์โดยมีอาวุธก็ต้องถือว่าจำเลยที่ 1 เป็นผู้สนับสนุนในการปล้นทรัพย์โดยมีอาวุธด้วย (คำพิพากษาฎีกาที่ 2663/2522)

การสนับสนุนการกระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 86 นั้น จะต้องเป็นผู้อื่นเป็นตัวการในการกระทำความผิด หากเป็นกรณีที่ไม่มีตัวการกระทำความผิดในความผิดดังกล่าว ผู้ช่วยเหลือหรือให้ความสะดวกในความผิดนั้นก็ย่อมไม่มีความผิดในฐานะเป็นผู้สนับสนุน (คำพิพากษาฎีกาที่ 2800/2522)